رأی شماره : ۵۶۵-۱۳۷۰/۴/۱۸

بسمه تعالی

رأی وحدت رویه هیأت عمومی دیوان عالی کشور

در دعوی مؤجر علیه مستأجر جزء به خواستهٔ الزام به تنظیم اجاره نامه که به استناد ذیل ماده ۱۰ قانون روابط مؤجر و مستأجر مصوب دوم خرداد ماه ۱۳۵٦ اقامه می شود، طرف دعوی قراردادن مستأجر کل هم در مواردی ضرورت دارد که برای احراز رابطه استیجاری فیمابین مستأجر جزء و مستأجر کل و قطع رابطه استیجاری مستأجر کل با مؤجر لازم باشد، بنابراین آراء شعب ۷ و ۳۷ دادگاه حقوقی یک تهران که با احراز قطع رابطه مستأجر کل با مؤجر صادر شده، در حدی که با این نظر مطابقت دارد صحیح تشخیص می شود.

این رأی بر طبق ماده ۳ اضافه شده به قانون آیین دادرسی کیفری مصوب اول مرداد ماه ۱۳۳۷ برای دادگاه ها در موارد مشابه لازم الاتباع است.

هیأت عمومی دیوان‌عالی‌کشور

اداره کل وحدت رویه و نشر مذاکرات و آراء هیأت عمومی